

[GŁOSIK *sb m*

I sg głośiki(e)m.

Sł stp, Cn brak.

Dem. od „głos” ‘dźwięk wydobywający się z gardła’ (tu o ptaku):

Pogardliwie: On [kruk] przed fię fwym głośikiem mierżenie gogotał PaprKoło M3v (Linde w cytacie s.v. gogotać).

Cf **GŁOSEK**

KW